

Arrest

nr. 292 865 van 16 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 maart 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 maart 2022 om internationale bescherming. Op 16 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoen origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Maar (district Mandozayi [Ismael Khil], provincie Khost, Afghanistan). U bent gehuwd en hebt drie minderjarige kinderen. U behaalde een bachelordiploma in de richting Business Administration en was sinds 1 augustus 2015 tot uw vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld bij Afghan United Bank (AUB) te Khost. Sinds 18 maart 2021 was u er hoofd van de klantendienst.

Op 3 Asad 1400 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 25 juli 2021 volgens de westerse kalender) werd u 's nachts bij uw huis benaderd door vier onbekende talibanleden. De taliban wilden dat u persoonlijke informatie over het klantenbestand van AUB met hen deelde. Meer specifiek vroegen ze om de identiteits- en contactgegevens van sommige klanten, in het bijzonder van overheidsmedewerkers en medewerkers van internationale organisaties. U weigerde in een eerste reactie om mee te werken en antwoordde dat deze informatie vertrouwelijk is. Na deze opmerking sloeg één van de talibanleden u. Uit schrik vroeg u om uitstel. Ze gaven u eindelijk één week de tijd om hen de gevraagde informatie te bezorgen. Ze dreigden er tevens mee u niet in leven te laten indien u hen geen medewerking zou verlenen. Ze gaven aan u te zullen volgen en aldus zouden ze achterhalen als u de autoriteiten hiervan op de hoogte zou brengen. Op aangeven van uw vader verliet u de volgende ochtend uw dorp en vertrok naar de bazaar in Khost, waar tevens uw bankkantoor is gelegen. Daar lichtte u uw filiaalverantwoordelijke en supervisor F. M. (...) in over het gebeuren. Deze kon u slechts aanraden om onder te duiken. Na de nacht doorgebracht te hebben in de bazaar, vertrok u de volgende dag richting Kabul. In Kabul verbleef u ongeveer 5 dagen. Hierna reisde u via Pakistan naar Iran. In Iran vernam u 20 à 25 dagen na uw vertrek uit Kabul van uw vader dat de taliban opnieuw naar uw huis was gekomen. Ze vroegen naar u. Uw vader zei dat hij niet wist waar u was. De taliban geloofde dit niet en zei dat ze u niet in leven zouden laten. Naast de bedreigingen geadresseerd aan u werd ook uw vader toen geslagen. Vanuit Iran reisde u vervolgens via Turkije, Bulgarije, Servië en Roemenië verder naar België. U was in totaal ongeveer zeven à acht maanden onderweg. Op 18 maart 2022 kwam u aan in België en op 22 maart 2022 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban omdat u weigerde hen te helpen.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw elektronische taskara (afgeleverd op 22 september 2020, origineel); uw afstudeerdiploma 12de graad (d.d. 1391 of 2012-2013, origineel); uw opleidingsprogramma van het secundair onderwijs (origineel), uw bachelorsdiploma (d.d. 15 aqrab 1397 of 6 november 2018, origineel); een Engelse versie van uw bachelorsdiploma (d.d. 22 januari 2019, origineel); het opleidingsprogramma van uw bacheloropleiding aan Tolo-e-Aftab (origineel); een waarderingsbrief van de universiteit (origineel); drie werknemerskaarten bij AUB (origineel); uw arbeidsovereenkomst (d.d. 1 augustus 2015, kopie); een promotiebrief tot kassier (d.d. 3 oktober 2017, kopie); een certificaat Risk Management Training (d.d. 16 februari 2019, origineel); een promotiebrief tot diensthoofd klantendienst (d.d. 17 maart 2021, kopie); een evaluatieformulier van AUB (d.d. 2020, kopie); een foto van u in uw bankfiliaal van AUB; een waarderingsbrief van AUB (d.d. 4 mei 2021, origineel) en een certificaat van CVO.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban nadat u niet inging op hun vraag om informatie te delen over het klantenbestand van de Afghan United Bank (AUB). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het (gebrek aan) handelen van de taliban naar aanleiding van hun vraag tot medewerking. U verklaarde namelijk dat vier talibanleden u thuis opzochten met de opdracht informatie te delen over de klanten bij AUB. U kreeg één week de tijd om hen de gevraagde informatie te bezorgen. Volgens uw verklaringen zeiden de talibanleden enkel dat ze contact met u zouden opnemen nadat u alle informatie had verzameld. Er werden geen verdere afspraken gemaakt (CGVS, p. 16). Door u respijt te geven en een deadline van een week voorop te stellen zonder bijkomende drukkingsmiddelen te gebruiken, nota bene nadat u aanvankelijk weigerde met hen mee te werken, stelde de taliban zich bloot aan het risico dat u zou vluchten, wat u vervolgens ook deed. Dit gegeven aan sich doet reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is voorts niet aannemelijk dat de taliban u geen concrete instructies gaf over hoe u de gevraagde informatie aan hen moest bezorgen, alsook hoe ze contact met u zouden opnemen. Nog daargelaten dat dit alles weinig geloofwaardig overkomt, doet ook de reactie van de taliban zelf na het verstrijken van deze deadline de wenkbrauwen fronsen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban geen verdere stappen heeft ondernomen na het verstrijken van de gestelde deadline. Tijdens de vijf dagen dat u in Kabul verbleef, had u contact met uw vader. Uw vader zei niets over een tweede bezoek in die periode van de taliban. Sterker nog, uw vader liet weten dat er geen problemen waren (CGVS, p. 19). De taliban liet tevens na contact met u op te nemen nadat deze deadline verstreken was (CGVS, p. 26). Het is ongeloofwaardig dat de taliban niet meteen gevolg gaf aan het feit dat u hun eis negeerde en de deadline zomaar lieten verstrijken. Dit alles haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Daarnaast legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen van de taliban aan het adres van u en uw familie op een later tijdstip. Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud te kennen dat er nadien toch een reactie van de taliban kwam, u toch opnieuw in hun vizier kwam, want dat ze nogmaals uw huis bezochten. Ze vroegen toen aan uw vader waar u was, waarop hij antwoordde niets te weten over uw verblijfplaats. De taliban hechtte geen geloof aan dit antwoord en sloegen uw vader. Ze bedreigden u nogmaals met de dood (CGVS, p. 6 en p. 19). Er moet in dit verband vooreerst worden opgemerkt dat u dit bezoek op geen enkel moment vermeldde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat plaatsvond op 2 mei 2022 (DVZ, vragenlijst CGVS). Nochtans was u toen reeds op de hoogte van dit bezoek. U werd hierover immers ingelicht door uw vader 20 à 25 dagen na uw vertrek uit Kabul, toen u in Iran verbleef. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat u toen werd gevraagd om alles in het kort te vertellen, wat u vervolgens ook deed (CGVS, p. 24). De vraag om op beknopte wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen, kan echter niet verklaren waarom u een dermate belangrijk element voor uw verzoek toen niet heeft vermeld. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt wanneer ernaar gevraagd. De vaststelling dat u een dergelijk kernelement niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien kunt u over dit incident enkel vertellen in vage bewoordingen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. U kon niets meer vertellen dan de reeds vermeldde feiten. U slaagde er verder niet in dit incident duidelijk te kaderen in tijd noch te vertellen hoeveel talibanleden er toen langskwamen (CGVS, p. 22 en p. 23). U vroeg hier ook niet naar bij uw familie (CGVS, p. 23 en 27). Daarnaast legde u ook over het tijds kader van dit tweede bezoek weinig coherente verklaringen af. Eerst verklaarde u dat het incident plaatsvond 20 à 25 dagen nadat u was vertrokken (CGVS, p. 6). U later opnieuw gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer ze terugkwamen naar uw woning, gaf u enigszins in lijn met voorgaande aan dat ze langskwamen bij u thuis ongeveer 20 à 25 dagen nadat u Kabul had verlaten (CGVS, p. 20). Nog later tijdens ditzelfde onderhoud stelde u evenwel plots in tegenspraak met voorgaande dat u 20 à 25 dagen na uw vertrek door uw vader werd ingelicht over dit bezoek, maar dat uw vader u toen evenwel niet vertelde wanneer dit bezoek had plaatsgevonden (CGVS, p. 22). U vroeg hier zelf ook niet naar bij uw vader (CGVS, p. 23). Uw onwetendheid en wisselende verklaringen op dit punt stemmen tot nadenken. Het mag verder ook ten zeerste verbazen dat u zelf niet om meer details vroeg (CGVS, p. 23 en 27), temeer het incident plaatsvond in een turbulente periode in Afghanistan, namelijk de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Voorts verwees u doorheen het volledige onderhoud niet één keer spontaan naar de machtsovername. Het feit dat u dit tweede incident helemaal niet kon kaderen in het licht van een cruciale gebeurtenis als de machtsovername door de taliban toont het ingestudeerd karakter van uw asielrelaas. Tevens is uw weinige interesse in dit incident opmerkelijk omdat het niet enkel een directe impact heeft op de veiligheid van uw familie maar ook op u persoonlijk. Uw uitleg,

namelijk dat u zich niet comfortabel voelde en daarom er niet naar vroeg wanneer dit gebeurde, kan niet overtuigen (CGVS, p. 27). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake ondermijnt de ernst van uw vrees. Het spreekt voor zich dat uit uw dermate korte beschrijving van deze toch wel ingrijpende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onder druk te staan.

Evenzeer kunnen er twijfels worden geplaatst bij de reactie van uw supervisor F. M. (...) toen u hem als enige buiten uw familie in vertrouwen nam en inlichtte over het gebeuren. Hij gaf aan dat u problemen zou krijgen met de bank en de regering (autoriteiten) als u op de vraag van de taliban zou ingaan, dat de bank u bijgevolg niet kon helpen (met deze informatie), waarbij hij u aanraadde onder te duiken. Hij zag dit laatste als enige mogelijkheid om uzelf te beschermen. Hij gaf u geen bijkomend advies of ondersteuning (CGVS, p. 17). Gezien uw jarenlange inzet en toewijding voor de bank en uw recente promotie tot hoofd van de klantendienst van dit kantoor, stemt zijn houding tot nadenken. Verwacht zou worden dat hij als verantwoordelijke van het kantoor en als uw supervisor meer in het werk zou hebben gesteld om u te helpen. Een medewerker die door de taliban onder druk wordt gezet om vertrouwelijke informatie te delen, vormt daarenboven een ernstig probleem voor een bank. Het betreft niet louter een persoonlijk probleem dat één individu treft, maar de volledige organisatie. Niet alleen kan het de algemene reputatie van de bank schaden, iedere medewerker kan bovendien op een gelijkaardige wijze door de taliban worden benaderd, inclusief het management van AUB. Verwacht zou dan ook kunnen worden dat de bank hierin krachtadiger zou opgetreden hebben door bijvoorbeeld interne veiligheidsprocedures te activeren en/of de autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen. Ook uw eigen houding tijdens dit gesprek doet vragen rijzen. U liet bijvoorbeeld na te vragen aan uw verantwoordelijk wat hij zou doen met de informatie die u deelde, u informeerde zich evenmin naar eventuele problemen die de bank daarvoor kende met de taliban en toonde ook geen interesse in mogelijke gelijkaardige problemen (eerder) bij collega's (CGVS, p. 21, 22 en 25). Het is vreemd dat u deze vragen niet stelde daar u net hoopte op hulp van F. (...) en de bank. U nam het advies van uw supervisor – dat het beter was om onder te duiken – ter harte zonder hierbij enige vragen te stellen. Gezien uw opleidingsniveau kan een kritischere houding van uw verwacht worden. Uw passieve houding in deze stemt tot nadenken.

Daarnaast komt het ook weinig aannemelijk over dat na het eerste bezoek van de taliban aan uw woning er geen enkele voorzorgsmaatregelen werd genomen door jullie om mogelijke problemen voor uw familie met de taliban te voorkomen (CGVS, p. 22 en 23). In functie van de geschetste context, waarbij de taliban bij u thuis langskwam en ermee dreigde u te vermoorden indien u weigerde met hen mee te werken en gegeven het feit dat u hieraan geen gevolg had gegeven en op de vlucht was geslagen, zou immers kunnen verwacht worden dat niet alleen u maar ook uw familie maatregelen zou hebben getroffen om hun veiligheid te vergroten. Uw ongehoorzaamheid naar de taliban toe kon immers ook voor hen gevolgen hebben, wat later trouwens bleek. Uw stelling dat uw familieleden in het dorp waren en u niet inziet welke voorzorgsmaatregelen ze konden nemen, overtuigt in deze niet (CGVS, p. 23). Uw vader werd vervolgens in zijn eigen huis door de taliban 'geslagen en gefolterd' (CGVS, p. 6). Opmerkelijk in dit verband is ook dat zelfs nadat uw familie blootgesteld werd aan geweld door de taliban, zij nalieten enige actie te ondernemen om hun veiligheid te vergroten (CGVS, p. 24). Dit alles is weinig geloofwaardig en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Aansluitend op voorgaande is het opmerkelijk dat u niet weet of de taliban daarna nog uw familie lastigviel. U gevraagd of u nog weet had van andere incidenten na dit tweede bezoek van de taliban aan uw woning, gaf u aan dat uw vader u hierover niets heeft verteld. Als u hem er zelf naar vraagt, geeft hij bovendien aan er niet over te willen praten (CGVS, p. 24 en 26). Het is trouwens opmerkelijk dat uw vader u niet op de hoogte zou brengen van eventuele andere acties van de taliban. Deze houding is immers niet in overeenstemming met het eerdere gedrag van uw vader. Het was namelijk uw vader die u op de hoogte bracht van dit bezoek van de taliban aan uw woning net na uw vertrek. Dat u hiernaar ook niet vroeg bij andere gezinsleden zoals uw moeder, uw zussen of uw echtgenote stemt tevens tot nadenken. Dat u met hen hierover niet sprak omdat het vrouwen zijn en zij bijgevolg niets weten over de veiligheidssituatie kan niet gevolgd worden (CGVS, p. 26). Er kan immers worden verwacht dat ook zij informatie bezitten over mogelijke bezoeken van de taliban aan jullie woning. Het dient gezegd dat van

iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Uw gebrek aan interesse in de verdere evolutie van uw persoonlijke problemen, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Uw taskara vormt louter een aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Uw schoolattesten en werkdocumenten bevestigen uw opleidingsniveau en tewerkstelling in het verleden voor de Afghan United Bank, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Het CVO-attest heeft tot slot geen relevantie voor de beoordeling van uw vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers

in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Khost actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khost. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal

factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de

maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Na het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, wijst verzoeker erop dat er sprake is van een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht hij dit omstandig toe.

Verzoeker merkt vervolgens op dat zijn identiteit, zijn opleidingsniveau en zijn tewerkstelling en positie bij de *Afghan United Bank* niet ter discussie staat. Dit laatste vormt volgens hem een belangrijke aanwijzing voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Hij tracht daarna als volgt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen:

“i. Vervolgingsfeiten: subjectieve beoordeling van verzoekers verklaringen en herstel geloofwaardigheid
Na een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud zal uit dit subonderdeel blijken dat verzoekers verklaringen algemeen geloofwaardig beschouwd dienen te worden, in tegenstelling tot wat verwerende partij op basis van een te subjectieve beoordeling heeft besloten.

Verzoeker meent namelijk dat verwerende partij zich tot een partiële en te subjectieve lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft beperkt. Artikel 48/6 Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat verwerende partij het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze dient te beoordelen. Verzoeker meent echter dat verwerende partij zich niet aan dergelijke beoordeling heeft gehouden.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de richtlijnen van UNHCR, waarin wordt gesteld:

“(…)”⁶ (Eigen onderlijning)

Verzoeker meent dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de enorme hoeveelheid aan informatie die verzoeker heeft verschaft tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Uit wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker geen grote tegenstrijdige of determinerende inconsistente verklaringen heeft afgelegd en dat, ondanks de grote hoeveelheid verklaringen die hij heeft afgelegd, deze integendeel zeer consistent, gedetailleerd en doorleefd zijn.

Daarnaast moet voldoende rekening gehouden worden met het feit dat bepaalde incidenten, zoals de bezoeken van de taliban aan verzoekers familie, slechts op indirecte wijze aan hem verteld konden worden, aangezien hij op dat moment Afghanistan reeds verlaten had. Hieruit volgt logischerwijs dat de verklaringen over de exacte wijze waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden, vanuit dit indirect perspectief, minder gedetailleerd kunnen zijn, zonder dat daarom tot een algemene ongeloofwaardigheid besloten kan worden.

Het voornaamste argument echter dat verwerende partij gebruikt om de geloofwaardigheid in twijfel te trekken, is het argument van de plausibiliteit, wat het gevaar van een subjectief oordeel inhoudt. UNHCR waarschuwt voor deze vorm van beoordeling en stelt het volgende:

“(…)”⁷ (Eigen onderlijning)

“(…)”⁸

Ook EASO bevestigt dat:

“(…)”⁹ (Eigen onderlijning)

Net om subjectiviteit te vermijden in de besluitvorming en om de geloofwaardigheidsbeoordeling op een zo objectief mogelijke manier te laten plaatsvinden, werden indicatoren ontwikkeld, waarvan de plausibiliteit de meest subjectieve is, die bijgevolg op zich niet doorslaggevend zou mogen zijn:

“(…)”¹⁰

“(…)”¹¹ (Eigen onderlijning)

UNHCR stelt volgende vijf indicatoren voorop (die bovendien gevalideerd werden door EASO):

“(…)”¹² (Eigen onderlijning)

Uit hetgeen hieronder uiteengezet wordt, zal blijken dat het overgrote deel van de beoordelingen van verwerende partij in de bestreden beslissing louter berusten op een beoordeling van de plausibiliteit van de afgelegde verklaringen, waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de grote hoeveelheid aan nauwgezette verklaringen die afgelegd werden door verzoeker, en waaruit afgeleid moet worden dat deze verklaringen niettemin voldoende doorleefd, uitgebreid en diepgaand zijn.

ii. Toepassing van de geloofwaardigheidsindicatoren op het relaas van verzoeker

Er dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing bijna uitsluitend berust op een subjectieve beoordeling van de handelingen en reacties van de betrokken actoren in verzoekers relaas – verzoeker zelf, de taliban, verzoekers familie en verzoekers supervisor, F. M. (...).

Zo stelt verwerende partij dat er bedenkingen gemaakt kunnen worden bij het (gebrek aan) handelen van de taliban naar aanleiding van hun vraag tot medewerking. Verwerende partij stelt onder meer dat het vreemd is dat de taliban een deadline van een week zouden hebben toegelaten, zonder bijkomende drukkingsmiddelen, dat zij geen concrete instructies gaven over hoe verzoeker de informatie zou moeten doorspelen en dat er geen reactie kwam van de taliban na het verstrijken van de deadline.

De handelswijze van de taliban zoals vooropgesteld door verwerende partij vindt nochtans geen steun in objectieve informatie die terug te vinden is in het administratief dossier. Het betreft hier louter een beoordeling van de plausibiliteit van de gebeurtenissen zoals verzoeker deze voorstelt, zijnde de meest subjectieve geloofwaardigheidsindicator, in die zin dat verwerende partij steunt op algemene veronderstellingen van wat logischerwijze “zou moeten gebeuren”. Aangezien er geen objectieve informatie voorhanden is, steunt de redenering van verwerende partij louter op veronderstellingen, subjectieve speculatie, vermoedens en intuïtie. Dergelijke beoordeling kan echter niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, aangezien de overige – en voornaamste – geloofwaardigheidsindicatoren wel degelijk bevestigen dat het relaas van verzoeker geloofwaardig is. Zo zijn de verklaringen van verzoeker voldoende gedetailleerd en specifiek (eerste geloofwaardigheidsindicator). Nergens wordt aan verzoeker verweten dat zijn verklaringen vaag of oppervlakkig zouden zijn, tenzij over het bezoek van de taliban aan zijn familie, waar hij zelf niet aanwezig was. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker precieze informatie gaf over wanneer het incident gebeurde, waar hij zich bevond, hoeveel talibanleden hen benaderden, wat zijn reactie was, hoe het gesprek verliep, welke informatie hij diende door te geven, enz. (zie infra). Eveneens vertonen de verklaringen van verzoeker interne consistentie (tweede geloofwaardigheidsindicator). Opnieuw werd er door verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid (!) vastgesteld, tenzij – opnieuw – over het bezoek van de taliban aan zijn familie, waar hij zelf niet bij was. De derde geloofwaardigheidsindicator, zijnde de consistentie van verzoekers verklaringen met die van zijn familieleden of andere getuigen, is in casu niet van toepassing. Wat betreft de vierde geloofwaardigheidsindicator, namelijk de consistentie van verzoekers verklaringen met de algemeen beschikbare landeninformatie, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij manifest de zorgvuldigheids- en medewerkingsplicht schendt door geen enkele informatie aan het administratief dossier toe te voegen die zou kunnen aantonen dat de taliban doorgaans op de ene of andere manier te werk gaan. Gelet op het feit dat er geen algemene informatie bijgebracht wordt die de verklaringen van verzoeker zou kunnen tegenspreken, dient er wel degelijk tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen geconcludeerd te worden. De plausibiliteit van verzoekers verklaringen, dus de vijfde geloofwaardigheidsindicator, is in casu de enige factor die werkelijk in acht wordt genomen bij de beoordeling van verzoekers verklaringen. Nochtans kan deze factor nooit op zichzelf gebruikt worden om te concluderen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De reacties van de betrokken partijen – verzoeker, zijn familie, zijn supervisor en de talibanleden – zijn immers niet noodzakelijk logisch en rationeel, in tegenstelling tot wat verwerende partij klaarblijkelijk verwacht. Toch zal verzoeker verder in huidig verzoekschrift (cfr. punt v.) de plausibiliteit van de handelingen van de betrokken actoren aantonen.

iii. Uitgebreide en consistente verklaringen van verzoeker over het incident met de taliban

Zoals reeds aangehaald werd, legde verzoeker uitgebreide en consistente verklaringen af over de gebeurtenissen waar hij zelf getuige van was – namelijk de vraag van de taliban om informatie door te spelen over overheidsmedewerkers en internationale organisaties:

- (...) (CGVS, p. 14-15)
- (...) (CGVS, p. 15)
- (...) (CGVS, p. 16)
- (...) (CGVS, p. 16)
- (...) (CGVS, p. 17)
- (...) (CGVS, p. 17)
- (...) (CGVS, p. 18)
- (...) (CGVS, p. 18)
- (...) (CGVS, p. 19)
- (...) (CGVS, p. 20)
- (...) (CGVS, p. 21)
- (...) (CGVS, p. 21)

In de bestreden beslissing wordt geen enkele inconsistentie vastgesteld met betrekking tot bovenstaande verklaringen. Eveneens staat het gedetailleerde aspect van verzoekers verklaringen wat het incident betreft klaarblijkelijk niet ter discussie. Enkel de handelswijze van de taliban wordt in vraag gesteld, waar verder in huidig verzoekschrift (cfr. punt v.) zal worden op ingegaan.

Eveneens dient er gewezen te worden op het doorleefde karakter van verzoekers verklaringen, in die zin dat hij enerzijds emotioneel werd op het ogenblik van zijn vrij relaas, en anderzijds zijn emoties duidelijk uiteen zette op het moment van de gebeurtenissen:

- (...) (CGVS, p. 14)
- (...) (CGVS, p. 21)

(...) (CGVS, p. 21)

(...) (CGVS, p. 23)

Gelet op het niveau van detail van verzoekers verklaringen aangaande deze gebeurtenis, alsook het uitblijven van tegenstrijdigheden, dient er wel degelijk geloof gehecht worden aan zijn relaas.

iv. Bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoekers familie op een later tijdstip

Verwerende partij verwijt verzoeker vervolgens dat hij enkel over het bezoek van de taliban aan zijn familie kon vertellen in vage bewoordingen, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop de taliban zijn familie benaderden en dat hij het bezoek niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat dit laatste punt betreft, dient opgemerkt te worden dat verzoekers op de DVZ aangemaand worden om het kort te houden. Dit kan meer of minder het geval zijn naargelang de persoon die het interview afneemt. Verzoeker gaf spontaan aan, bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat hij het kort diende te houden op de DVZ. Hij herhaalde dit zelfs tweemaal om de bijzonder korte duur van het interview op de DVZ te benadrukken:

(...) (CGVS, p. 3).

Verder was de vraag of verzoeker alle redenen heeft kunnen aanhalen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, wat ook effectief het geval was. Het bezoek van de taliban aan zijn familie vond plaats na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan, waardoor dit bezoek in het verlengde ligt van de problemen die hij gekend heeft, maar geen reden vormt waarom hij het land initieel diende te verlaten.

Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden dat het bezoek van de taliban aan verzoekers familie ongeloofwaardig zou zijn.

Wat betreft het feit dat verzoeker slechts in vage bewoordingen kon vertellen over dit incident, dient nogmaals vastgesteld te worden dat hij zelf niet aanwezig was en het land reeds verlaten had. Verzoeker beschikt bijgevolg niet over directe informatie, maar enkel over indirecte uitleg van zijn vader, die hem overigens niet alles wenste te vertellen. Verzoeker heeft doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaald dat zijn vader hem weinig verteld heeft over dit incident, maar dat verzoeker zelf wel gevraagd heeft naar meer informatie, wat getuigt van interesse in zijn eigen problemen :

(...) (CGVS, p. 20)

Verzoeker kan niet meer doen dan de vraag te stellen aan zijn vader. Indien deze laatste geen informatie wil vrijgeven – bijvoorbeeld om verzoeker niet ongerust te maken – kan verzoeker zich hier enkel bij neerleggen. Bovendien vertelde verzoekers vader dat hij gefolterd werd door de taliban, waardoor het begrijpelijk is dat hij hier niet in detail over zou willen vertellen aan zijn zoon. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat verzoeker slechts één of twee keer per maand contact heeft met zijn vader omwille van de slechte verbinding, en dat zij dan voornamelijk spreken over het dagelijkse leven in Afghanistan en over de gezondheid van de familie:

(...) (CGVS, p. 6)

Gelet op deze omstandigheden kan het gebrek aan informatie van verzoeker over dit incident niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hoogstens is dit bezoek een bijkomend element in zijn asielerelaas, dat niet wegneemt dat de kern van zijn relaas – zijn werk bij de Afghan United Bank en de vraag van de taliban om informatie door te spelen – overtuigend en geloofwaardig is.

Waar verwerende partij een tegenstrijdigheid (de enige tegenstrijdigheid!) aanhaalt wat betreft het tijdstip waarop de taliban bij zijn familie langskwamen, betreft dit duidelijk een misverstand.

Verzoeker gaf meerdere keren aan dat zijn vader hem 20-25 dagen na zijn vertrek uit Afghanistan vertelde dat de taliban waren langs geweest, maar dat zijn vader hem niet vertelde wanneer dit juist gebeurde:

(...) (CGVS, p. 20)

(...) (CGVS, p. 22)

(...) (CGVS, p. 27)

Verwerende partij haalt terecht aan dat verzoeker op bepaalde momenten tijdens het interview liet uitschijnen dat de taliban 20-25 dagen na zijn vertrek bij hem thuis waren geweest, maar dit betreft louter een misverstand dat te wijten kan zijn aan verzoekers taalgebruik of begrip van de vraag die hem gesteld werd. Ook deze verwaarloosbare tegenstrijdigheid weegt niet op tegen de zeer gedetailleerde en overtuigende verklaringen die verzoeker aflegde doorheen zijn vier uur durende interview.

Dat verzoeker ten slotte “niet één keer spontaan” naar de machtsovername verwees tijdens zijn interview is irrelevant. Verzoeker situeerde zijn vertrek uit Afghanistan alsook het bezoek van de taliban aan zijn familie nauwkeurig in de tijd, waardoor hij niet inziet waarom een verwijzing naar de machtsovername noodzakelijk zou zijn geweest.

v. Plausibiliteit van verzoekers verklaringen – weerlegging van de argumenten van de bestreden beslissing

Zoals gezegd is het plausibele karakter van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming de laatste en meest subjectieve geloofwaardigheidsindicator waarmee rekening gehouden dient te worden. Hoewel verzoeker niet ontkent dat zijn verzoek om internationale bescherming ook vanuit het oogpunt van de plausibiliteit beoordeeld dient te worden, beperkt verwerende partij zich bijna uitsluitend tot het beoordelen van dit criterium, zonder de andere geloofwaardigheidsindicatoren in acht te nemen.

Bij huidig verzoekschrift wenst verzoeker toch een antwoord te bieden op de argumenten van verwerende partij, en zal hij aantonen dat de gebeurtenissen zoals hij ze beschrijft wel degelijk plausibel zijn.

Wat betreft het (gebrek aan) handelen van de Taliban, en het feit dat aan verzoeker een deadline werd toegekend die hem evenwel toeliet om het land te ontvluchten, dient opgemerkt te worden dat verzoeker thuis was op het ogenblik dat de Taliban hem om deze dienst vroegen. Omwille van het feit dat hij zich toen niet in de bank bevond, had hij geen toegang tot de gevraagde informatie. Bovendien ging het niet om beperkte informatie, maar wel degelijk om uitgebreide informatie over honderden of duizenden mensen. Dat verzoeker tijd nodig zou hebben om deze informatie te verzamelen en toegankelijk te maken (bijvoorbeeld door het afdrukken van de gegevens) is dan ook volledig logisch.

Dat hem hiervoor een week de tijd gelaten werd, wat hem zou toelaten om te vluchten, is opnieuw irrelevant. Verzoeker is erin geslaagd om de volgende dag reeds het land te ontvluchten; zelfs indien de Taliban hem bijgevolg enkele uren of een dag de tijd hadden gegeven, had hij alsnog kunnen vluchten.

Wat betreft het feit dat aan verzoeker geen duidelijke instructies werden gegeven over hoe hij de informatie zou moeten overbrengen, ligt dit louter aan het feit dat dit verondersteld werd. De Taliban vroegen hem om een lijst voor te bereiden met de informatie, en de volgende keer dat zij zouden langskomen zouden zij de informatie in ontvangst nemen. Het was duidelijk dat verzoeker deze informatie op een papieren drager zou moeten overmaken. De Taliban vertelden aan verzoeker welke informatie zij precies verwachtten; uitgebreidere instructies waren dan ook niet nodig. Bovendien is het logisch dat de Taliban niet aan verzoeker zouden vertellen wanneer zij precies zouden terugkomen, aangezien hij dan de overheid zou kunnen inlichten en de Taliban eenvoudig gearresteerd zouden kunnen worden door overheidsmedewerkers.

Wat betreft het feit dat er "niets gebeurde" na de deadline van één week, gaat verwerende partij duidelijk voorbij aan het feit dat verzoeker reeds vertrokken was uit zijn dorp – of zelfs uit zijn land – en dat de Taliban hem bijgevolg niet persoonlijk konden opzoeken. Wel zijn zij langs geweest bij zijn familie en werd zijn vader aangevallen, waardoor het manifest onjuist is dat er niets gebeurd zou zijn na de deadline van één week. Aangezien verzoeker niet weet wanneer de taliban precies zijn familie kwamen opzoeken, kan ook niet uitgesloten worden dat zij na één week langs kwamen. Verzoeker weet echter niet of dit het geval is.

Wat betreft het uitblijven van een verdere reactie vanwege verzoekers supervisor, F. M. (...), gaat verwerende partij duidelijk voorbij aan het feit dat de taliban een terreurgroep zijn die wreed te werk kunnen gaan. Verzoekers supervisor zag zich daardoor genoodzaakt om zich gedeisd te houden en niet betrokken te raken bij de problemen van verzoeker, wat hem moeilijk kwalijk genomen kan worden. Ten slotte kan verzoeker zich onmogelijk in de plaats stellen van iemand anders, en dient hij zich niet te verantwoorden voor het doen en laten van een collega.

Waar verwerende partij verzoeker verwijt dat hij een passieve houding aannam tijdens zijn gesprek met F. M. (...), met name omdat hij geen bijkomende informatie vroeg over wat M. (...) met de informatie zou doen of over andere collega's die met dezelfde problemen geconfronteerd zouden zijn geweest, gaat zij voorbij aan de extreme stress waarmee verzoeker geconfronteerd werd na de vraag van de taliban. Zijn leven werd bedreigd en zijn supervisor had hem net aangeraden om zich te verstoppen om gespaard te blijven; het is dan ook aannemelijk dat verzoeker niet de tijd zou nemen om een uitgebreid gesprek te voeren en zijn kritische ingesteldheid te tonen...

Wat betreft de reacties van zijn familieleden op de bedreigingen kan verwezen worden naar de eerdere verklaringen die hiervoor gegeven werden (zie supra). Dat verzoeker niet aan zijn vrouw, zussen of echtgenoten gevraagd zou hebben of er nog problemen waren ligt volledig in lijn met de Afghaanse context en de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving. Dat verzoekers familie geen maatregelen nam om het dorp te ontvluchten ligt eveneens aan de specifieke Afghaanse context, en aan het feit dat een familie van landbouwers niet zomaar alles kan achterlaten om ergens anders een nieuw leven op te bouwen, en dit nog minder na de machtsovername van de taliban, die gezorgd heeft voor een zeer verontrustende socio-economische in het land (zie infra)."

Verzoeker besluit dat hij overtuigende en geloofwaardige verklaringen aflegde over de problemen die hij kende omwille van zijn werk bij de *Afghan United Bank* en dat de adjunct-commissaris een te subjectieve beoordeling heeft uitgevoerd van zijn verklaringen en volledig voorbij gaat aan het overgrote deel van deze gedetailleerde verklaringen, zodat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Hierna gaat verzoeker in op “het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering”. Hij vangt aan met een analyse van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en past dit als volgt toe op zijn situatie:

“In casu dient vastgesteld te worden dat verwerende partij op geen enkel moment vragen heeft gesteld aan verzoeker aangaande zijn verwestering, hoewel zij de leiding had over het persoonlijk onderhoud en zij dus beter geplaatst was dan verzoeker om dit onderwerp aan te snijden.

Verzoeker kan dan ook niet anders dan, in het kader van huidig verzoekschrift, zijn verwestering uiteen te zetten. Zo heeft verzoeker Nederlandse lessen gevolgd teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving (stuk 3). Eveneens heeft hij in België gewerkt, eerst als sorteerder en vervolgens als logistiek medewerker, waardoor hij onvermijdelijk in contact kwam en komt met zeer uiteenlopende nationaliteiten en culturen, wat zijn zienswijze en perspectief op het leven aanzienlijk heeft uitgebreid (stuk 4). Eveneens neemt verzoeker deel aan multiculturele uitstappen (stuk 5).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal dorp, het dorp Maar, wat niet betwist wordt door verwerende partij. In dergelijke rurale omgeving spelen lokale tradities en waarden nog een grotere rol en kan ook een ‘lichtere’ verwestering leiden tot een verhoogd risico.

Bijgevolg zijn er dus verschillende risicofactoren aanwezig in hoofde van verzoeker, die geenszins onderzocht werden door verwerende partij.

Uw Raad heeft gesteld dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49).

Om deze redenen moet het vluchtelingenstatuut toegekend worden. Op zijn minst moet de bestreden beslissing vernietigd worden om de individuele omstandigheden in hoofde van verzoeker te onderzoeken, alsook zijn mogelijkheid om “het spel te spelen”.

Hieruit volgt dan ook dat de kans reëel is dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Ook kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke Afghaanse religieuze, culturele en maatschappelijke gebruiken en normen en dus niet verwacht kan worden dat verzoeker nog in staat zal zijn ‘het spel’ te spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan. In deze dient bij de beoordeling van de vrees rekening gehouden te worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de Taliban heden uitgevaardigd zijn.¹⁵

Gelet op het parcours van verzoeker moeten de hierboven aangehaalde elementen, in samenhang met elkaar, als voldoende beschouwd worden om een reële verwestering in hoofde van verzoeker aan te tonen, waaruit besloten kan worden dat hij als gevolg hiervan een risico loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Naast de criteria die verband houden met de duur van afwezigheid uit Afghanistan, de vraag waar men de vormende jaren heeft doorgebracht en een concrete mate van verwestering, heeft Uw Raad ook aandacht gehad voor de regio van herkomst in Afghanistan (in de zaken met arrestnummers 278.653 en 278.700 betrof het respectievelijk Nangarhar en Baghlan), het eventuele bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan bij terugkeer en het behoren tot een minderheidsgroep.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker in deze omstandigheden aan vervolging blootgesteld zal worden, moet in ieder geval eveneens rekening gehouden worden met verschillende andere omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals de EUAA Country Guidance van april 2022 dit stelt, waaronder niet alleen het gewijzigde gedrag, maar ook de regio van herkomst – met een nadruk op plattelandsgebieden en eventuele lokale verschillen in de toepassing van Taliban-regels –, een conservatieve omgeving, de leeftijd – ook EUAA benadrukt dat het voor kinderen van een bepaalde leeftijd moeilijker kan zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de strikte sociale regels in Afghanistan –, de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de persoon in kwestie (p. 81).

In hoofde van verzoeker kan er dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, geconcludeerd worden dat er sprake is van verschillende risicobepalende omstandigheden die, samen met de eerder aan bod gekomen elementen, bij de beoordeling van het specifieke risico in concreto betrokken moeten worden.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op de risico's omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Vervolgens voert verzoeker een uitgebreid betoog over het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt is door en het gevolg is van *“de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet”*.

Ten slotte stelt verzoeker nog het volgende over de actuele veiligheidssituatie:

“Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een attest van Nederlandse lessen (stuk 3);
- een bewijs van tewerkstelling (stuk 4);
- foto's van multiculturele uitstappen (stuk 5).

2.2.2. Bij een op 23 juni 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet arbeidscontracten (stuk 1), loonbrieven (stuk 2), tewerkstellingsattesten (stuk 3) en een getuigenis van zijn werkgever (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat

de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen geloof kan toeschrijven aan zijn asielaanspraak en de vrees die hij hieruit puurt en de door hem neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander zicht op deze appreciatie te werpen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zullen doden omdat hij weigerde hen te helpen om hen persoonlijke informatie te bezorgen over het klantenbestand van de *Afghan United Bank*, waar hij was tewerkgesteld als hoofd van de klantendienst.

Ter staving van zijn aanspraak legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn elektronische *taskara*, een certificaat *Risk Management Training*, zijn afstudeerdiploma twaalfde graad, zijn opleidingsprogramma van het secundair onderwijs, zijn bachelorsdiploma, een Engelse versie van zijn bachelorsdiploma, het opleidingsprogramma van zijn bacheloropleiding aan Tolo-e-Aftab, een waarderingbrief van de universiteit, een waarderingbrief van *AU Afghan United Bank B*, een certificaat van CVO en drie werknemerskaarten bij *Afghan United Bank* voor, alsook fotokopieën van een evaluatieformulier van *Afghan United Bank*, van een foto van zichzelf in zijn bankfiliaal van *Afghan United Bank*, van zijn arbeidsovereenkomst, van een promotiebrief tot kassier en van een promotiebrief tot diensthoofd van de klantendienst (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De *taskara* heeft betrekking op de identiteit van verzoeker, doch staft op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan.

Uit het attest van CVO blijkt dat verzoeker een opleiding heeft gevolgd om zich de Nederlandse taal machtig te maken. Dit houdt geen verband met de problemen die verzoeker in Afghanistan beweert te hebben gekend.

De overige door verzoeker neergelegde documenten bevestigen zijn opleidingsniveau en zijn vroegere tewerkstelling voor en functie bij de *Afghan United Bank*. Hieruit kunnen evenwel de problemen die

verzoeker verklaart te hebben gekend met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij deze bank niet blijken.

Het attest van Nederlandse lessen, het bewijs van tewerkstelling en de foto's van multiculturele uitstappen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5), hebben geen betrekking op de door hem aangevoerde problemen met de taliban in Afghanistan en kunnen zijn vrees in verband daarmee dan ook niet aantonen. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de door verzoeker bij zijn aanvullende nota gevoegde arbeidscontracten, tewerkstellingsattesten en getuigenis van zijn werkgever (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-4).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze ernstige bedenkingen maakt bij het (gebrek aan) handelen van de taliban naar aanleiding van hun vraag tot medewerking. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaarde namelijk dat vier talibanleden u thuis opzochten met de opdracht informatie te delen over de klanten bij AUB. U kreeg één week de tijd om hen de gevraagde informatie te bezorgen. Volgens uw verklaringen zeiden de talibanleden enkel dat ze contact met u zouden opnemen nadat u alle informatie had verzameld. Er werden geen verdere afspraken gemaakt (CGVS, p. 16). Door u respijt te geven en een deadline van een week voorop te stellen zonder bijkomende drukkingsmiddelen te gebruiken, nota bene nadat u aanvankelijk weigerde met hen mee te werken, stelde de taliban zich bloot aan het risico dat u zou vluchten, wat u vervolgens ook deed. Dit gegeven an sich doet reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is voorts niet aannemelijk dat de taliban u geen concrete instructies gaf over hoe u de gevraagde informatie aan hen moest bezorgen, alsook hoe ze contact met u zouden opnemen. Nog daargelaten dat dit alles weinig geloofwaardig overkomt, doet ook de reactie van de taliban zelf na het verstrijken van deze deadline de wenkbrauwen fronsen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban geen verdere stappen heeft ondernomen na het verstrijken van de gestelde deadline. Tijdens de vijf dagen dat u in Kabul verbleef, had u contact met uw vader. Uw vader zei niets over een tweede bezoek in die periode van de taliban. Sterker nog, uw vader liet weten dat er geen problemen waren (CGVS, p. 19). De taliban liet tevens na contact met u op te nemen nadat deze deadline verstreken was (CGVS, p. 26). Het is ongeloofwaardig dat de taliban niet meteen gevolg gaf aan het feit dat u hun eis negeerde en de deadline zomaar lieten verstrijken. Dit alles haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.”

Verzoeker voert aan dat de handelswijze van de taliban zoals vooropgesteld door de adjunct-commissaris geen steun vindt in objectieve informatie die terug te vinden is in het administratief dossier en dat de beoordeling door de adjunct-commissaris dus subjectief is, doch hij toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens of dat de adjunct-commissaris uit de hem aangereikte gegevens onredelijke gevolgtrekkingen maakt. Ook door vervolgens in het middel te citeren uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en te stellen dat in de bestreden beslissing geen enkele inconsistentie wordt vastgesteld met de aangehaalde verklaringen, die gedetailleerd en doorleefd zijn, toont verzoeker dit niet aan.

Voorts merkt verzoeker op dat hij thuis was op het ogenblik dat de taliban hem om deze dienst vroegen en dus geen toegang had tot de gevraagde informatie en dat het bovendien om uitgebreide informatie ging over honderden of duizenden mensen, zodat het volledig logisch is dat hij *“tijd nodig zou hebben om deze informatie te verzamelen en toegankelijk te maken”*. Hij verklaart hiermee echter nog steeds niet dat er geen verdere afspraken werden gemaakt en dat de taliban een *deadline* gaven zonder bijkomende drukkingsmiddelen te gebruiken en zonder concrete instructies te geven over hoe hij de gevraagde informatie aan hen moest bezorgen en hoe ze contact met hem zouden opnemen. Waar verzoeker laat gelden dat verondersteld werd hoe hij de informatie zou moeten overbrengen en dat het duidelijk was dat hij de informatie op een papieren drager zou moeten overmaken de volgende keer

wanneer zij zouden langskomen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoeker het logisch acht dat de taliban hem niet zouden vertellen wanneer zij precies zouden terugkomen aangezien hij dan de overheid zou kunnen inlichten en zij eenvoudig gearresteerd zouden kunnen worden, verklaart hij nog steeds niet dat de taliban hem geen concrete instructies gaven over hoe hij hen de gevraagde informatie moest bezorgen en hoe ze contact met hem zouden opnemen.

Verzoeker hekelt verder dat de adjunct-commissaris duidelijk voorbijgaat aan het feit dat hij reeds uit zijn dorp – of zelfs uit zijn land – vertrokken was en dat de taliban hem bijgevolg niet persoonlijk konden opzoeken. Dat hij reeds uit zijn dorp of land vertrokken was, neemt echter niet weg dat hij tijdens de vijf dagen dat hij in Kabul verbleef contact had met zijn vader en dat deze niets zei over een tweede bezoek van de taliban in die periode en liet weten dat er geen problemen waren.

Verzoeker haalt voorts aan dat de taliban wel zijn langs geweest bij zijn familie en dat zijn vader werd aangevallen, zodat het manifest onjuist is dat er niets gebeurd zou zijn na de *deadline* van één week. Hij betwist echter niet dat de taliban niet meteen gevolg gaven aan het feit dat hij hun eis negeerde en de *deadline* zomaar lieten verstrijken en dat dit ongeloofwaardig is. Bovendien legde verzoeker ook weinig geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen van de taliban aan zijn adres en aan het adres van zijn familie op een later tijdstip. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt verder uitgewerkt:

“Zo gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud te kennen dat er nadien toch een reactie van de taliban kwam, u toch opnieuw in hun vizier kwam, want dat ze nogmaals uw huis bezochten. Ze vroegen toen aan uw vader waar u was, waarop hij antwoordde niets te weten over uw verblijfsplaats. De taliban hechtte geen geloof aan dit antwoord en sloegen uw vader. Ze bedreigden u nogmaals met de dood (CGVS, p. 6 en p. 19). Er moet in dit verband vooreerst worden opgemerkt dat u dit bezoek op geen enkel moment vermeldde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat plaatsvond op 2 mei 2022 (DVZ, vragenlijst CGVS). Nochtans was u toen reeds op de hoogte van dit bezoek. U werd hierover immers ingelicht door uw vader 20 à 25 dagen na uw vertrek uit Kabul, toen u in Iran verbleef. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat u toen werd gevraagd om alles in het kort te vertellen, wat u vervolgens ook deed (CGVS, p. 24). De vraag om op beknopte wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen, kan echter niet verklaren waarom u een dermate belangrijk element voor uw verzoek toen niet heeft vermeld. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt wanneer ernaar gevraagd. De vaststelling dat u een dergelijk kernelement niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien kunt u over dit incident enkel vertellen in vage bewoordingen waardoor de geloofwaardigheid ervan verder op de helling komt te staan. U kon niets meer vertellen dan de reeds vermeldde feiten. U slaagde er verder niet in dit incident duidelijk te kaderen in tijd noch te vertellen hoeveel talibanleden er toen langskwamen (CGVS, p. 22 en p. 23). U vroeg hier ook niet naar bij uw familie (CGVS, p. 23 en 27). Daarnaast legde u ook over het tijds kader van dit tweede bezoek weinig coherente verklaringen af. Eerst verklaarde u dat het incident plaatsvond 20 à 25 dagen nadat u was vertrokken (CGVS, p. 6). U later opnieuw gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer ze terugkwamen naar uw woning, gaf u enigszins in lijn met voorgaande aan dat ze langskwamen bij u thuis ongeveer 20 à 25 dagen nadat u Kabul had verlaten (CGVS, p. 20). Nog later tijdens ditzelfde onderhoud stelde u evenwel plots in tegenspraak met voorgaande dat u 20 à 25 dagen na uw vertrek door uw vader werd ingelicht over dit bezoek, maar dat uw vader u toen evenwel niet vertelde wanneer dit bezoek had plaatsgevonden (CGVS, p. 22). U vroeg hier zelf ook niet naar bij uw vader (CGVS, p. 23). Uw onwetendheid en wisselende verklaringen op dit punt stemmen tot nadenken. Het mag verder ook ten zeerste verbazen dat u zelf niet om meer details vroeg (CGVS, p. 23 en 27), temeer het incident plaatsvond in een turbulente periode in Afghanistan, namelijk de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Voorts verwees u doorheen het volledige onderhoud niet één keer spontaan naar de machtsovername. Het feit dat u dit tweede incident helemaal niet kon kaderen in het licht van een cruciale gebeurtenis als de machtsovername door de taliban toont het ingestudeerd karakter van uw asielaanpak. Tevens is uw weinige interesse in dit incident opmerkelijk omdat het niet enkel een directe impact heeft op de veiligheid van uw familie maar ook op u persoonlijk. Uw uitleg, namelijk dat u zich niet comfortabel voelde en daarom er niet naar vroeg wanneer dit gebeurde, kan niet overtuigen (CGVS, p. 27). Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn

vluchtrelaas. Uw nalaten ter zake ondermijnt de ernst van uw vrees. Het spreekt voor zich dat uit uw dermate korte beschrijving van deze toch wel ingrijpende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onder druk te staan.”

Verzoeker merkt vooreerst op dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangemaand worden om het kort te houden, dat hij bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat hij het kort diende te houden op de DVZ en dat hij dit zelfs tweemaal herhaalde. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe evenwel geen verschoning. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', vragenlijst, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (*ibid.*, p. 2). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat de vraag was of hij alle redenen heeft kunnen aanhalen waarom hij Afghanistan verlaten heeft en dat het bezoek van de taliban aan zijn familie plaats vond na zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor dit bezoek in het verlengde ligt van de problemen die hij gekend heeft, maar geen reden vormt waarom hij het land initieel diende te verlaten. Verzoeker werd naast een kort overzicht van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst immers ook gevraagd of hij nog iets had toe te voegen (*ibid.*, p. 2, vraag nr. 8). Dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment gewag maakte van het tweede bezoek aan zijn huis door de taliban waarbij dezen zijn vader sloegen, is niet ernstig. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Verzoeker tracht voorts de vage bewoordingen waarin hij over dit incident vertelde te verschonen door erop te wijzen dat hij daarbij zelf niet aanwezig was en enkel over de indirecte uitleg van zijn vader beschikt. Dit staat er evenwel niet aan in de weg dat hij aan zijn vader om verdere uitleg daarover kon vragen. Dat zijn vader hem niet alles wenste te vertellen, terwijl verzoeker hem wel om informatie vroeg, is een loutere bewering die de Raad bovendien niet kan overtuigen aangezien verzoeker er voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming net alle belang bij heeft om over zo precies mogelijke informatie te beschikken. Dat verzoekers vader deze informatie niet met verzoeker wilde delen "*bijvoorbeeld om verzoeker niet ongerust te maken*", is in het licht hiervan niet aannemelijk. Dat verzoekers vader verzoeker wel vertelde dat hij door de taliban gefolterd werd, maar niet wanneer en door hoeveel talibanleden, is dat evenmin. Ook het weinige contact tussen verzoeker en zijn vader (één of twee keer per maand) kan verzoekers vage verklaringen over dit incident niet verschonen.

Verzoeker biedt voorts geen overtuigende verklaring voor de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen over het tijds kader van het tweede bezoek aan zijn huis door de taliban waarbij zij zijn vader sloegen. Dat hij meerdere keren heeft verteld dat zijn vader hem 20-25 dagen na zijn vertrek uit Afghanistan vertelde dat de taliban waren langs geweest, maar dat zijn vader hem niet vertelde wanneer dit juist gebeurde (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22 en 27), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij evenzeer verklaarde dat het incident 20 of 25 dagen nadat hij was vertrokken is gebeurd (*ibid.*, p. 6) en dat de taliban terug naar zijn huis kwamen 20 of 25 dagen nadat hij Kabul had verlaten (*ibid.*, p. 20). Dat het duidelijk om een misverstand zou gaan dat te wijten kan zijn aan verzoekers taalgebruik of begrip van de vraag die hem gesteld werd, is een loutere bewering die geen steun vindt in de duidelijke bewoordingen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen, zonder de concrete vaststellingen daarover in de bestreden beslissing te weerleggen. De vaststelling dat verzoeker incoherente en vage verklaringen aflegde over een van de belangrijkste aspecten van zijn vluchtrelaas doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Ook door louter de relevantie van de vaststelling dat hij doorheen het volledige

persoonlijk onderhoud niet één keer spontaan verwees naar de machtsovername te betwisten, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Naast al het voorgaande plaatst de adjunct-commissaris ook terecht twijfels bij de reactie van de *supervisor* van verzoeker toen verzoeker hem als enige buiten zijn familie in vertrouwen nam en inlichtte over het gebeuren. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Hij gaf aan dat u problemen zou krijgen met de bank en de regering (autoriteiten) als u op de vraag van de taliban zou ingaan, dat de bank u bijgevolg niet kon helpen (met deze informatie), waarbij hij u aanraade onder te duiken. Hij zag dit laatste als enige mogelijkheid om uzelf te beschermen. Hij gaf u geen bijkomend advies of ondersteuning (CGVS, p. 17). Gezien uw jarenlange inzet en toewijding voor de bank en uw recente promotie tot hoofd van de klantendienst van dit kantoor, stemt zijn houding tot nadenken. Verwacht zou worden dat hij als verantwoordelijke van het kantoor en als uw supervisor meer in het werk zou hebben gesteld om u te helpen. Een medewerker die door de taliban onder druk wordt gezet om vertrouwelijke informatie te delen, vormt daarenboven een ernstig probleem voor een bank. Het betreft niet louter een persoonlijk probleem dat één individu treft, maar de volledige organisatie. Niet alleen kan het de algemene reputatie van de bank schaden, iedere medewerker kan bovendien op een gelijkaardige wijze door de taliban worden benaderd, inclusief het management van AUB. Verwacht zou dan ook kunnen worden dat de bank hierin krachtadiger zou opgetreden hebben door bijvoorbeeld interne veiligheidsprocedures te activeren en/of de autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen. Ook uw eigen houding tijdens dit gesprek doet vragen rijzen. U liet bijvoorbeeld na te vragen aan uw verantwoordelijk wat hij zou doen met de informatie die u deelde, u informeerde zich evenmin naar eventuele problemen die de bank daarvoor kende met de taliban en toonde ook geen interesse in mogelijke gelijkaardige problemen (eerder) bij collega's (CGVS, p. 21, 22 en 25). Het is vreemd dat u deze vragen niet stelde daar u net hoopte op hulp van F. (...) en de bank. U nam het advies van uw supervisor – dat het beter was om onder te duiken – ter harte zonder hierbij enige vragen te stellen. Gezien uw opleidingsniveau kan een kritischere houding van uw verwacht worden. Uw passieve houding in deze stemt tot nadenken.”

Verzoeker betoogt dat de adjunct-commissaris eraan voorbij gaat dat de taliban een terreurgroep zijn die wreed te werk kunnen gaan en meent dat het zijn *supervisor* moeilijk kwalijk genomen kan worden dat deze zich daardoor genoodzaakt zag om zich gedeisd te houden en niet betrokken te raken bij zijn problemen. Verzoeker gaat er evenwel zelf aan voorbij dat het veel verder gaat dan louter een persoonlijk probleem dat één individu treft, maar dat dit probleem de volledige organisatie treft, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Net daarom kon van de bank worden verwacht dat zij hierin krachtadiger zou hebben opgetreden, *quod non*, wat weinig aannemelijk is. Dat verzoeker zich onmogelijk in de plaats kan stellen van iemand anders en zich niet dient te verantwoorden voor het doen en laten van een collega doet daaraan geen afbreuk. Bij gebrek aan enig bewijs van de door hem aangehaalde problemen wegens zijn tewerkstelling en positie bij de *Afghan United Bank*, mag van verzoeker worden verwacht dat hij over deze problemen voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Voorts tracht verzoeker zijn eigen passieve en weinig kritische houding te vergoelijken door “*de extreme stress*” waarmee hij geconfronteerd werd na de vraag van de taliban, doch nu deze stress hem er niet van weerhouden heeft om naar zijn *supervisor* te stappen om deze in te lichten van het gebeurde, wordt niet ingezien waarom deze stress hem er wel van weerhield interesse te tonen in wat de *supervisor* met de door hem aangereikte informatie zou doen en in andere cases waarmee (collega's bij) de bank in het verleden mogelijks zou(den) zijn geconfronteerd en hoe de bank toen zou hebben gehandeld.

Aldus weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven.

In de bestreden beslissing wordt verder nog als volgt gemotiveerd:

“Daarnaast komt het ook weinig aannemelijk over dat na het eerste bezoek van de taliban aan uw woning er geen enkele voorzorgsmaatregelen werd genomen door jullie om mogelijke problemen voor uw familie met de taliban te voorkomen (CGVS, p. 22 en 23). In functie van de geschetste context, waarbij de taliban bij u thuis langskwam en ermee dreigde u te vermoorden indien u weigerde met hen mee te werken en gegeven het feit dat u hieraan geen gevolg had gegeven en op de vlucht was geslagen, zou immers kunnen verwacht worden dat niet alleen u maar ook uw familie maatregelen zou hebben getroffen om hun veiligheid te vergroten. Uw ongehoorzaamheid naar de taliban toe kon immers

ook voor hen gevolgen hebben, wat later trouwens bleek. Uw stelling dat uw familieleden in het dorp waren en u niet inziet welke voorzorgsmaatregelen ze konden nemen, overtuigt in deze niet (CGVS, p. 23). Uw vader werd vervolgens in zijn eigen huis door de taliban 'geslagen en gefolterd' (CGVS, p. 6). Opmerkelijk in dit verband is ook dat zelfs nadat uw familie blootgesteld werd aan geweld door de taliban, zij nalieten enige actie te ondernemen om hun veiligheid te vergroten (CGVS, p. 24). Dit alles is weinig geloofwaardig en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Aansluitend op voorgaande is het opmerkelijk dat u niet weet of de taliban daarna nog uw familie lastigviel. U gevraagd of u nog weet had van andere incidenten na dit tweede bezoek van de taliban aan uw woning, gaf u aan dat uw vader u hierover niets heeft verteld. Als u hem er zelf naar vraagt, geeft hij bovendien aan er niet over te willen praten (CGVS, p. 24 en 26). Het is trouwens opmerkelijk dat uw vader u niet op de hoogte zou brengen van eventuele andere acties van de taliban. Deze houding is immers niet in overeenstemming met het eerdere gedrag van uw vader. Het was namelijk uw vader die u op de hoogte bracht van dit bezoek van de taliban aan uw woning net na uw vertrek. Dat u hiernaar ook niet vroeg bij andere gezinsleden zoals uw moeder, uw zussen of uw echtgenote stemt tevens tot nadenken. Dat u met hen hierover niet sprak omdat het vrouwen zijn en zij bijgevolg niets weten over de veiligheidssituatie kan niet gevolgd worden (CGVS, p. 26). Er kan immers worden verwacht dat ook zij informatie bezitten over mogelijke bezoeken van de taliban aan jullie woning. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Uw gebrek aan interesse in de verdere evolutie van uw persoonlijke problemen, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker tracht het gegeven dat hij niet aan zijn moeder, zussen of echtgenote heeft gevraagd of er nog problemen waren te vergoelijken door te wijzen op "de Afghaanse context en de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving", doch met dit summiere, niet nader uitgewerkte betoog doet hij geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan worden gesteld waar hij de ontstentenis van het nemen van maatregelen door zijn familie wijt aan "de specifieke Afghaanse context". Waar verzoeker dit laatste nog tracht te verklaren door te wijzen op "het feit dat een familie van landbouwers niet zomaar alles kan achterlaten om ergens anders een nieuw leven op te bouwen, en dit nog minder na de machtsovername van de taliban", verklaart hij nog niet waarom zijn familie geen andere, minder verregaande voorzorgsmaatregelen trof. Dat zijn familie geheel niets ondernam, terwijl zij volgens verzoekers verklaringen reeds waren blootgesteld aan geweld door de taliban, is allerm minst aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met de taliban omwille van zijn werk bij de bank.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voorts gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering" en meent hij dat er in zijn hoofde "sprake is van verschillende risicobepalende omstandigheden die, samen met de eerder aan bod gekomen elementen, bij de beoordeling van het specifieke risico in concreto betrokken moeten worden".

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met

betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Waar verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris hem op geen enkel moment vragen heeft gesteld over zijn verwestering, wijst de Raad er op dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als

terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd "*teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving*", dat hij in België gewerkt heeft, "*eerst als sorteerder en vervolgens als logistiek medewerker, waardoor hij onvermijdelijk in contact kwam en komt met zeer uiteenlopende nationaliteiten en culturen, wat zijn zienswijze en perspectief op het leven aanzienlijk heeft uitgebreid*" en dat hij eveneens deelneemt "*aan multiculturele uitstappen*". Ter staving daarvan voegt hij bij zijn verzoekschrift een attest van Nederlandse lessen (stuk 3), een bewijs van tewerkstelling (stuk 4) en foto's van multiculturele uitstappen (stuk 5). Bij een op 23 juni 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker tevens arbeidscontracten (stuk 1), loonbrieven (stuk 2), tewerkstellingsattesten (stuk 3) en een getuigenis van zijn werkgever (stuk 4) om zijn "*jarenlange tewerkstelling in België*" aan te tonen.

Uit de getuigenis van zijn werkgever en de door verzoeker overgemaakte bewijzen in verband met zijn tewerkstelling in België blijkt dat verzoeker sinds 12 augustus 2022 gedurende verschillende periodes via uitzendarbeid gewerkt heeft in België en dat zijn werkgever geen enkele klacht over hem heeft en meent dat hij een toegevoegde waarde heeft voor de klant waarbij hij tewerkgesteld is. Uit het attest van Nederlandse lessen, dat overigens niet gedateerd is, kan hoogstens blijken dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd. Op de foto staat verzoeker samen met verschillende anderen voor het station te Oostende. Deze elementen tonen aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch kunnen niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad benadrukt voorts dat verzoeker nog maar anderhalf jaar in België verblijft en van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan en dus tot zijn 29 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt ook uit het gegeven dat hij daar universitaire studies heeft gedaan. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van nog maar anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog één of twee keer per maand contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoekers betoog dat hij afkomstig is uit een ruraal dorp, het dorp Maar, en dat in dergelijke rurale omgeving lokale tradities en waarden nog een grotere rol spelen en ook een 'lichtere' verwestering kan leiden tot een verhoogd risico, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal gebied is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Bovendien moet een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Khost, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Verzoeker voert tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad, er universitaire studies heeft gevolgd en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de Taliban wegens zijn tewerkstelling bij de *Afghan United Bank* niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M’Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M’Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen

verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat het arrest "*M'Bodj*" ging over een verzoeker met een medische behandeling waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer en dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten niet zonder meer kan worden doorgetrokken tot de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig

geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Khost. De Raad stelt vast dat voor de provincie Khost geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN